

Hvad var det, der gik galt?

Ugens vers

"Gud sagde: 'Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os!' ... Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem" (1 Mos 1,26-27).

Introduktion

Bibelens gengivelse af menneskenes skabelse er fyldt med håb, glæde og fuldkommenhed. Hver dag i skabelsesugen endte med den guddommelige udtalelse om, at alt var "godt". Det indebar i hvert fald ikke tyfoner, jordskælv, hungersnød eller sygdom.

Hvad var det, der skete?

Den sjette dag i skabelsesugen endte med den guddommelige bekræftelse af, "hvor godt det var". På den dag skabte Herren skabninger i sit eget billede, nemlig menneskene. Disse nye skabninger var selvfølgelig på enhver måde fuldkomne. Det var de nødt til at være. De var jo skabt i Guds billede. Det er derfor indlysende, at ingen af dem var mordere, tyve, løgnere, svindlere eller ondskabsfulde. Hvad var det, der skete?

Denne uges studie vil se på skabelsen, på, hvad Gud til at begynde med skabte og på, hvad der derefter skete med det fuldkomne skaberværk. Vi kommer også ind på kvartalets emne: Hvad gjorde Gud for at rette op på det hele igen?

Kort overblik over denne uges studie:

Hvad lærer Bibelen om alle tings oprindelse? Hvad slags forhold ønskede Gud at have med menneskene? Hvad var hensigten med træet til kundskab om godt og ondt? Hvilket håb blev givet til Adam og Eva umiddelbart efter syndefaldet?

Ugens tekster

- Sl 100,3
- ApG 17,26
- 1 Mos 2,7.18-25
- 1 Mos 1,28-29
- 1 Mos 3,15

Skildpadder hele vejen ned...

1 Mos 1,1

En videnskabsmand havde netop afsluttet sin foredrag om planeternes baner omkring solen og solens bane omkring solsystemets centrum, da en lille ældre dame i sorte tennissko rejste sig og sagde, at jorden var en flad skive, som lå på ryggen af en skildpadder. Videnskabsmanden spurgte spøgefuldt, hvad skildpadden sad på, og hun svarede, at den sad på ryggen af en anden skildpadder. "Men hvad sidder den skildpadder så på?" spurgte han. "På en anden skildpadder," svarede hun, og før han kunne sige mere, løftede hun sin pegefingertop foran hans ansigt og vrissede: "Spar dit næste spørgsmål, sønnike. Der er skildpadder hele vejen ned."

Det er måske en sød historie; men den handler i virkeligheden om det mest afgørende spørgsmål i menneskenes tilværelse, nemlig hvordan universet er. Hvordan er den verden, som vi bor i uden selv at have valgt det? Hvorfor er vi her? Hvordan kom vi hertil? Og hvor ender vi? Det er de mest grundlæggende spørgsmål, vi kan stille, og de har indflydelse på vores opfattelse af, hvordan vi vælger at leve og opføre os, mens vi er her.

Hvordan besvarer nedenstående tekster hver på sin måde nogle af de spørgsmål, vi stillede? Hvilket punkt, er de alle enige om?

1 Mos 1; Sl 100,3; Es 40,28; ApG 17,26; Ef 3,9; Hebr 1,2.10

Det interessante ved 1 Mos 1,1 er som for mange bibelske tekster, at Herren ikke forsøger at bevise, at han er Skaberens. Der bringes ingen omfattende argumenter – det er et faktum ganske enkelt. Enten accepterer vi det i tro, eller også gør vi ikke. Tro er faktisk den eneste måde, vi kan acceptere skabelsen på, simpelthen fordi ingen af os var til stede til at bevidne det. Det ville faktisk være en logisk umulighed for os at have været til stede ved vores egen skabelse. Selv en sekulær person, som har et andet syn på alle tings oprindelse, er nødt til at basere sit synspunkt på tro på samme måde som vi, der tror på skabelse, gør det. Ingen af os var til stede, da det skete.

Til eftertanke

Selv om Gud har bedt os om at tro på ham som skaber, beder han os ikke om at tro uden at give os gode grunde til det. Nedskriv nogle af dine begrundelser for, at en skaber placerede os i denne verden med en hensigt, i modsætning til at vores oprindelse bygger på en tilfældighed.

I Skaberens billede

1 Mos 1,27

1. **Bibelen siger, at Gud skabte menneskeheden, mand og kvinde, "i sit billede". Hvad betyder det, at Gud skabte os i sit eget billede? På hvilke måder er vi "i hans billede"?**
2. **Var der andet end menneskene, der ifølge denne skabelsesbetretning blev skabt "i Guds billede"? Hvilke lærdomme finder vi i forskellen mellem mennesker og resten af skaberværket?**
3. **Hvad ellers kan vi finde i gengivelsen af menneskenes skabelse, som adskiller mennesket fra alt andet, som Herren skabte? Se 1 Mos 2,7.18-25.**

Selv om vi må tale om Gud med menneskelige udtryk, må vi ikke glemme, at "Gud er ånd" (Joh 4,24) med guddommelige egenskaber. Vi kan kun sige, at vi på de fysiske, mentale og åndelige områder til en vis grad genspejler vores guddommelige Skaber. Men der er stadigvæk meget omkring hans karakter, der for os er et mysterium. Dog understreger Bibelen den åndelige og mentale side af vores sind. Vi kan udvikle og forbedre disse sider. Det enestående ved menneskesindet er, at det er muligt at have et personligt forhold til Gud, noget, som ikke ser ud til at være muligt for resten af Guds skaberværk på jorden.

Læg også mærke til den enestående beskrivelse af, hvordan Gud skabte kvinden. Både mand og kvinde deler det ufatteligt store privilegium at være skabt i Guds billede. I deres skabelse er der ingen antydning af, at den ene er mindre værd end den anden. Gud selv skabte dem ud af det samme materiale. Gud skabte fra begyndelsen begge som lige, og placerede dem sammen i et særligt forhold til ham. Begge havde samme mulighed for at udvikle deres gudgivne karakter på en måde, der ville ære ham.

"Gud gav selv Adam en livsledsager. Han skaffede ham en medhjælp, som passede til ham, - en, der var skikket til at være hans lige, og som kunne være et med ham i kærlighed og forståelse. Eva blev skabt af et ribben, der blev taget ud af Adams side. Derved blev det tilkendegivet, at hun ikke skulle herske over ham som hoved og heller ikke trædes under fod som en underordnet, men stå ved hans side som hans lige for at elskes og beskyttes af ham" (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 18).

Gud og menneskeheden sammen

Læg mærke til Guds første ord til menneskene, i hvert fald som det gengives i Skriften. Han viser dem deres evne til at formere sig, til at reproducere flere af deres egen art. Han gør dem også opmærksom på jorden selv, på skaberværket, og giver dem opgaven at dyrke den, lægge den under sig og herske over den. Han viser dem også de planter, de kan spise. Kort fortalt handler Guds første ord til manden og kvinden ifølge Bibelen specifikt om deres samspil med og forhold til den fysiske verden.

1 Mos 1,28-29

Hvad viser denne tekst om, hvordan Gud ser på den materielle verden? Siger disse vers, at der er noget dårligt ved materielle ting og vores glæde over dem? Hvilke lærdomme kan vi drage fra disse tidlige scener i menneskehedens historie om, hvordan vi skal forholde os til skaberværket?

Med disse første ord til Adam og Eva tager Gud de første skridt hen imod et personligt forhold til menneskene. Han taler til dem, giver dem befalinger, fortæller dem, hvad de skal gøre. Der ligger også et underforstået ansvar i ordene. Gud har bedt dem om at være herskere over den fantastiske verden, han selv har skabt.

Vers 28 siger, at Gud velsignede Adam og Eva. Hvad betyder det? Hvilken form for relation antyder det mellem dem og deres Skaber?

Gud tiltalte Adam og Eva som intelligente væsener, der kunne svare på hans venlighed og indgå i samhørighed og fællesskab med ham. Og som skabnings-børn var Adam og Eva afhængige af deres Skaber-faders velsignelse og omsorg. Han sørgede for alt det, de havde brug for. De gjorde intet for at fortjene det, han gav dem. De var helt og aldeles modtagere af noget, de ikke gjorde sig fortjent til.

Til eftertanke

Når vi læser om mandens og kvindens skabelse, kan vi før synden se elementer af den type personligt forhold, som Gud ønsker, at vi nu efter synden skal have med ham. Hvilke paralleller kan du finde, som kan hjælpe os til at forstå, hvordan vi i vores syndige tilstand kan have et personligt forhold til ham?

Ved træet

"Men Gud Herren gav mennesket den befaling: 'Du må spise af alle træerne i haven. Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag du spiser af det, skal du dø!'" (1 Mos 2,16-17).

Denne prøve gav Adam og Eva en mulighed for at bruge deres frie vilje. Den udfordrede dem også til at reagere positivt eller negativt på deres forhold til Skaberen. Den viser også, at Gud havde skabt dem som frie moralske væsener. For hvis de ikke havde muligheden for at være ulydige, hvorfor skulle Gud så i det hele taget gøre sig umage med at advare dem imod det?

"Alt det i kapitlet, der går forud, har banet vejen for dette klimaks [1 Mos 2,16-17]. Racens fremtid centrerer om dette ene forbud. Mennesket skal ikke forvirres af mange forskellige udfordringer. Kun et guddommeligt påbud skal overholdes. Ved således at begrænse antallet af formaninger til en, giver Jahve dem beviser for sin barmhjertighed. Og for at vise, at dette ene bud ikke var urimeligt, stiller Herren det op imod en bredere tilladelse: 'Du må spise af alle træerne i haven'" (H.C. Leupold, *Exposition of Genesis*, vol. 1, s. 127).

Ved at kalde Adam og Eva til at adlyde sig, sagde Gud: Jeg er jeres skaber, og jeg har skabt jer i mit billede. Jeres liv opretholdes af mig; i mig lever, ånder og eksisterer I. Jeg har sørget for alt til jeres velvære og lykke: føde, et hjem, menneskeligt selskab, og jeg har sat jer som verdens herskere under mig. Hvis I vil bekræfte dette forhold til mig, fordi I elsker mig, så vil jeg være jeres Gud, og I skal være mine børn. I kan bekræfte dette forhold og den tillid, det medfører, ved ganske enkelt at adlyde dette ene påbud.

Til syvende og sidst kan vores forhold til Gud kun være effektivt og varigt, hvis vi frit vælger at acceptere hans vilje. At afvise hans vilje er i virkeligheden at kræve uafhængighed af ham. Det viser, at vi mener, at vi ikke har brug for ham. Det er et valg, som resulterer i kundskab om ondt, og det onde fører til fremmedgørelse, ensomhed, frustrationer og død.

Den prøve, som Gud gav Adam og Eva, handlede om loyalitet og tro. Ville de være loyale mod deres Skaber, som havde givet dem alt det, de havde brug for, i en verden fuld af glæder, eller ville de gå deres egen vej, uafhængige af hans vilje? Ville de have nok tro på ham til at stole på hans ord? Deres loyalitet og tro blev prøvet ved træet til kundskab om godt og ondt. Møder vi lignende prøver? Hvordan fungerer Guds lov som en parallel til kundskabens træ?

Til eftertanke

Et forhold brydes

1 Mos 3,1-6

Vi har en tendens til at tro på mennesker, vi kender og instinktivt mistro dem, vi ikke kender. Eva ville naturligt have mistroet Satan. Og ethvert direkte angreb på Gud ville have sat hende i en forsvarsposition. Hvad gjorde Satan for at omgå Evas naturlige forsvarsmekanismer?

"Hvor uacceptabel Evas overtrædelse end var, og hvor skæbnensvaner den end blev for hele menneskeheden, involverede hendes valg ikke nødvendigvis hele den menneskelige race i straffen for hendes overtrædelse. Adams valg var fuldt bevidst. Han havde fuld forståelse af Guds tydelige forbud. Det var derfor Adams og ikke bare Evas valg, som endeligt førte til, at synd og død blev menneskeheden lod. Eva blev forført; Adam blev det ikke" (*The SDA Bible Commentary*, 1. bd. s. 231).

Som følge af denne åbenlyse overtrædelse af Guds bud blev forholdet mellem Gud og mennesker brudt. Det blev ændret fra et åbent fællesskab med Gud til flugt fra hans nærhed på grund af frygt (1 Mos 3,8-10). Fremmedgørelse og adskillelse erstattede fællesskab og samvær. Synden fik indpas, og alle dens frygtelige resultater fulgte med. Hvis ikke der blev gjort noget, var menneskeheden på vej mod evig ødelæggelse.

1 Mos 3,15

Hvilket løfte om håb og trøst finder vi midt i denne tragedie?

Guds overraskende udtalelse, om profetisk håb, taler om et guddommeligt indstiftet fjendskab mellem slangen og kvinden, mellem hendes afkom og slangens afkom. Klimakset i den strid når sit højdepunkt med kvindens "afkom". Som repræsentant for menneskeheden ville han, Messias, sejre og give Satans hoved et knusende slag, mens Satan kun ville være i stand til at bide ham i hælen.

I deres totale hjælpeløshed skulle Adam og Eva finde håb i dette løfte om Messias. Løftet om Messias og den endelige sejr, som på dette tidspunkt kun var svagt antydnet, løftede det mørke, som synden havde bragt dem i.

Til eftertanke

Læs 1 Mos 3,9, hvor Gud siger til Adam og Eva: "Hvor er du?" Gud vidste selvfølgelig, hvor de var. Men i stedet for at være fordømmende kaldte han det skyldbetyngede par til sig med ord fulde af håb om nåde og barmhjertighed. Hvordan oplever vi i dag, at Gud nådigt og barmhjertigt kalder os tilbage til ham?

Til videre studium

Bibelen er fuld af kald til syndere og frafaldne. Sammenlign teksterne i Sl 95,7-8; Es 55,1-2.6-7; Luk 15,3-7; Luk 19,10. Hvilke andre tekster kan du finde?

- Ellen White, *Patriarker og profeter*, "Skabelsen", s. 17-21; "Fristelsen og syndefaldet", s. 26-31; "Frelsesplanen", s. 32-36.

"Der var en prædiken om evangeliet, tror jeg, i de tre guddommelige ord, som gennemtrængte det tætte buskads og nåede de flygtedes rødglødende ører: 'Hvor er du?' Jeres Gud er ikke villig til at miste jer; han er kommet for at lede efter jer, ligesom han med tiden vil komme personligt som Guds Søn for ikke kun at søge, men for at frelse det, som er fortabt" (Charles Haddon Spurgeon, *The Treasury of the Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan Publishing House, 1962) Old Testament, vol. 1, s. 11).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Gud er kærlig og omsorgsfuld, og han opsøger os. Vi finder denne kærlighed både hos Faderen og Jesus Kristus. Hvordan forventer Gud, at vi reagerer?**
- 2. Sammenlign Bibelens beskrivelse af, at menneskene faldt fra en ophøjet position i Guds skaberværk og har brug for frelse, med udviklingsteorien. Hvilken lære giver os mest håb, og hvorfor?**
- 3. Hvor vigtige er kærlighedsforhold for menneskers lykke? Hvorfor er en blomstrende forbindelse med Gud nødvendig for sådanne forhold? Drøft hvilken indflydelse sunde medmenneskelige forhold har på personerne i sådanne forhold (forældre-børn, ven-ven, ægtemand-hustru, arbejdsgiver-ansat, osv.).**

Resumé

Gud skabte os i sit eget billede, så der kunne være et kærlighedsfuldt, personligt forhold mellem ham og os. Selv om synden ødelagde det oprindelige fællesskab, ønsker Gud at genoprette dette forhold gennem frelsesplanen. Som afhængige skabninger finder vort liv kun sand mening og klarhed, når vi indgår i et fællesskab med vores Skaber.

